

Давнійцытъ като съставихъ събраніе поискахъ като единственно условіе на мира, да имъ са позволи да си избержтъ царь отъ тѣхния народъ който да възможе, съ добродѣтелитѣ си да изглади срама който нечестивыйтъ Адрасть докара на царското достоинство. Тѣ поблагодарихъ боговетѣ защото гы отървахъ отъ тирана, и отивахъ на куповѣ да цалувать ржката на Телѣмаха, която бѣ са потопила въ кръвта на тогози изверга; и считахъ навыванъето си като тържество за себеси. Тѣй паднѣ въ една минута, и невъзвратно тѣзи династія която заплашваше сичкитѣ други въ Есперія и която докарваше въ трепетъ толкози народы. Какъто нѣкои земли, който са виждатъ здравы и неподвижны, но отъ времето са подкопавать малко помалко, никой не счита за нищо слабата повреда на основитѣ имъ, нищо не са вижда да гы осялябъ, и сѣ отгорѣ равны, неподвижны, а между туй сичкитѣ подземны поддържкы са уничтожавать малко помалко до минутата въ която тутакси земята са проваля и са отваря една пропасть, тѣй и едно несправедно и коварно могущество, каквото благоденствіе и да си докара съ насилията си ископава си само пропастьта и пада въ нея. Коварството и жестокостята подкопавать сичкитѣ найфкы основанія на една незаконна власть; челоуѣцѣтъ ѣ са чудѣтъ, боѣтъ ѣ са, и треперать предъ нея до часа когато тя исчезва вече. Тя пада подъ собствената си тежестъ и нищо не може да я издигне, защото тя е строшила съ рждѣтъ си истиннитѣ си подпоркы, сирѣчь довѣріето и правдата който привличать любовта на народытъ.

